
Rába György

SÁRKÁNYEREGETÉS

Ki sárkányokat ereget
az voltam sosem eleget
papírból lécből és csirizből
röppentek zsenge álmaim föl
szálltak sodródtak velük én
a tág éghatár peremén
s ha elhagyta a földi posztot
a csalimadár tolla foszlott
új gazdája a szél a hó
két disszidens kalandozó
az üveghegyen egy fiúcska
lelt rá elnézi satnya ócska
nem vélné hit éltette vágy
eldobja az üres csodát

HAJÓTÖRÖTTEK

A szív- és gyomorgörcsök hosszúsági
s az öregkor szélességi fokán
kudarok és remény tajtéka közt
rémüldözve éles fogak előtt
a hullámok partra vetettjeként
akár tűhegyes szirtekbe fogódzva
szétnézünk használható javakért
itt létfenntartó táplálék lehet
egy kutyasétáltató ismeretség
kávéházi sarokasztal zuga
melegedni alkalmas menedék
s minthogy évtizedes találkozások
tűntek foszló emlékezet ködévé
és mögöttük a testek levegővé
ki csak rád köszönt a fedélzeten
nem Péntek most piros betűs Vasárnap
a véletlen szomszéd utas pedig
az élmény apróvad zsákmányait
együtt vadászó társ szoros szövetség

egy kölcsönkönyvtár közeli fiókja
éppenséggel megfelelő kilátó
minden új pirkadat ígér ügyes
kallódó tárgyat hasznos távcsövet
iránytűt deszkát lécet legalább
tetőnek jó oltalmat egy viharban
annak aki még holnapokra számít
íme ahogy egy régi bölcs tanítja
ahol élhetünk ott jól lehet élni

Tóth Krisztina

CIZELLÁLT METEOR

*„Csillagtalan álom, elfelejtett álom”
(szürrealista közmondás)*

I

Egy kihűlt napot görgetnek a járdán.
– Mőszjő Breton, ma hova lesz a séta?
– És nektek, angyalok? Ha azt előre látnám,
nem öltöznék csillagnak, nem mennék a
véletlen nyomában át a hídon
gyalog, egész a város túlfelére:
de azt álmodtam, meg kell írnom,
milyen az út egy pillantás jegébe.
A folyóparton repült egy menyasszony,
nyolc méter celofán volt a ruhája,
féltem, kialszom majd és elszalasztom,
úgyhogy csillagként indulok utána...
– Mőszjő Breton, nem látott üstököst még?!
– Dehogynem! Ó lesz a feleségem!
Világít majd, mint tócsában az emlék,
és úgy hagy el, mint testet a szemérem!